

Vážení,

rádi bychom Vás pozvali ve středu 4. ledna 2017 v 14:30 hodin do foyeru Komorní scény Aréna (v budově Knihovny města Ostravy u Sýkorova mostu)

na tiskovou konferenci

k premiéře hry Yasminy Rezy

Obraz

v režii Vojtěcha Štěpánka

- informace k premiéře, která se uskuteční **v sobotu 7. ledna 2017 v 18:30 hod.**
- účast inscenačního týmu
- tiskoviny a fotografie k inscenaci
- možnost rezervace VIP vstupenek na premiéru

Na setkání s Vámi se těší

Renáta Huserová, ředitelka KSA, Ivan Krejčí, umělecký šéf a Alice Taussiková, PR KSA

Světově proslulý Obraz v Komorní scéně Aréna

S novým rokem přichází v Komorní scéně Aréna na řadu druhá premiéra sezony.

Tou bude inscenace mezinárodně proslulé hry **Obraz** současné francouzské dramatičky **Yasminy Rezy**. Jde o originální výpověď o přátelství tří mužů. Marek, Boris a Ivan se scházejí pravidelně mnoho let, chodí spolu do restaurací a kin a užívají si mládeneckého života. Až do chvíle, kdy si jeden z nich koupí velmi drahý a velmi zvláštní obraz, který se stane zatěžkávací zkouškou jejich dosud na první pohled neproblematického vztahu.

„Jsme tři kamarádi, přičemž moje postava si za velké peníze koupí obraz, na kterém není vůbec nic. Tento obraz bere jako vstupenku do vyšší společnosti a považuje se za velkého znalce moderního umění. Pozve si kamaráda, který se mu za ten obraz vysměje, což jej bytostně urazí a tato situace odstartuje vyjasňování si vztahů mezi nimi tak nějak obecně. A po tom třetím kamarádovi se to nakonec všechno svezde,“ objasňuje představitel Borise, herec Albert Čuba.

„Obraz je čistě herecká záležitost plná tajemství o čtrnáct let nevyslovených věcech, kde obraz je jen spouštěč k jejich vyslovení. Je to autorkou fantasticky napsáno. Pochopila matematiku mužských vztahů, ale nevysmívá se. Proto je to nejen vtipné, ale i dojemné a poetické, taková citlivá groteska. Úplně mě až děsí, jak do toho našeho světa ta ženská vidí,“ dodává režisér inscenace Vojtěch Štěpánek.

Yasmina Reza (1959) se narodila v Paříži v národnostně smíšené židovské rodině. Studovala na Sorbonně a posléze v divadelní škole Jacquese Lecoqa a svou životní dráhu začínala jako herečka. V roce 1987 napsala svůj vůbec první dramatický text Hovory po pohřbu, za který získala prestižní Molièrovu cenu za nejlepší hru. Tím se začala její úspěšná autorská dráha, na níž je její zatím nejslavnější a nejhranější hrou právě **Obraz** (někdy také uváděno jako Art nebo Kumšt). Tento text získal četná ocenění na celém světě (ve Francii to byla opět Molièrova cena v roce 1995) a byl přeložen do třiceti pěti jazyků. Za **Obraz** a také za hru Bůh masakru získala prestižní ceny Laurence Olivier Award a Tony Award, přičemž Bůh masakru byl úspěšně zfilmován Romanem Polanskim. Za scénář k filmu obdržela Yasmina Reza Cenu César za nejlepší scénář. **O filmová práva na Obraz se ucházel i slavný herec Sean Connery, Reza mu je však neprodala.** Ve Francii je vnímána i jako velmi úspěšná prozaička. V nakladatelství Fra vyšel v českém překladu její románový debut Zoufalství a její novější román Adam Haberberg.

Obraz se v Komorní scéně Aréna dočká svého prvního ostravského uvedení v režii **Vojtěcha Štěpánka** (1984), který se v loňské sezoně v Aréně představil inscenací hry Borise Viana Budovatelé říše.

V první ostravské inscenaci **Obrazu** diváci uvidí kromě zmíněného Alberta Čuby také Marka Císovského a Josefa Kalužu. Premiéra se odehraje v sobotu **7. ledna 2017 v 18:30 hodin.**

Alice Taussiková, PR KSA

Až mě děsí, jak autorka Obrazu vidí do mužského světa

Rozhovor s režisérem Vojtěchem Štěpánkem

Pár dní po premiéře Budovatelů říše v loňské sezoně skončilo Divadlo komedie, jehož jste byl ředitelem. Šéfuje aktuálně nějakému jinému divadlu?

„Ne, zůstal jsem principálem našeho souboru, i když je v tuto dobu bez domovské scény. Repertoár je u ledu, ale není ještě zcela zmrzlý. A uvidíme, zda bude čas a prostor pokračovat. Tím, že naše naše působení v Komedii končilo dlouho, měli jsme všichni možnost najít si práci jinde. A důkazem, že naše parta za něco stála je i fakt, že jsme jako jednotlivci dostali řadu zajímavých nabídek, a to včetně lidí ze zázemí divadla. Takže pokud se náš soubor někde objeví, tak spíš jen jednorázově. Touha spolu dělat tady stále je, navíc zmizel nepříjemný tlak, že to dělat musíme a povolil ten klinč, že neúspěch se neodpouští.“

Co se nyní děje v prostoru bývalého Divadla komedie?

„Bude tam zkušebna Divadla Na zábradlí s výhledem toho, že by tam i hráli, protože jejich prostory budou procházet rekonstrukcí. Což je v tuhle chvíli rozumnější rozhodnutí, než kdyby byla Komedie nadále zavřená. Smutné je, že ani panu Pařízkovi ani mně se za všechna ta léta nepovedlo přimět město, aby do těch prostor a jejich údržby či oprav investovalo, přičemž teď to vypadá, že to půjde. Přál bych si, aby tam se tam udržela tvůrčí atmosféra a aby to bylo místo, kam se chodí na divadlo, kterému o něco jde. Jen ta gogolovská omáčka kolem z toho dělá trochu smutnou grotesku.“

Co je lepší - být šéfem souboru nebo být volný jako pták?

„Volný pták jsem poprvé v životě. Ze školy jsem přešel do divadla, kde jsem byl až dosud zaměstnaný. Teď mi odpadla povinnost za třicet lidí a dvacet miliónů obratu, za to, že se musí denně hrát, a že cokoli se stane, jde za mnou. Ona celá ta moje cesta do šéfovny byla docela divoká jízda, ale díky tomu jsem zase řadu věcí začal chápat úplně jinak. Třeba jsem také zjistil, že okruh mých přátel, se kterými chodím na pivo, najednou tvoří starší chlapi, se kterými mě pojí společná témata. Vlastně vždy, když mě opouštělo nějaké děvče, tak mi vyčítalo, že jsem duševně hrozně starý – což slýchávám, nejen od děvčat a ne jen jako vyčítku, asi od devatenácti let.“

A jak je tedy na volné noze?

„Bývá představa, že volná noha je plná stresu, co že bude člověk dělat, ale já mám to štěstí, že si svůj kalendář, který je docela plný, zaplňuji věcmi, které mě baví, a které dělat chci. Režíruiji, hraji, mám rozepsané hry, protože ty v tuto chvíli uváděné mi dělají radost a jedna z nich i dobře vydělává...“

Vypadá to, že na rozdíl od šéfování a povinností s ním spojených, se vám teď okruh činností docela rozšířil?

„Je to tak. Teď třeba s Tomášem Vůjtkem píšu hru pro polské divadlo v Opoli, ve které budu i, zdá se, hrát. Neumím polsky, takže budu titulkovaný, ale nejen já, budou tam i další čeští herci. Když to dobře dopadne, premiéra zahájí příští ročník festivalu v Hradci Králové. Pracovní název té hry je Lebky a první verze jsou o mnoha tajemstvích ve vztazích víry a náboženství, Čechů a Poláků...“

Hodláte dráždit hada bosou nohou?

„Zrovna včera jsem si říkal, že nevím, zda nám to projde. Ale v první verzi může být přece cokoli, no ne?“

Použijete i pro Lebky svůj polsky znějící pseudonym Eugeniusz Szybal? Nebo třeba Wojciech Sztepanek?

„Budete se smát, ale znám v Polsku scénografa, který se jmenuje, Wojciech Stepanek. Ale pro polskou stranu je dobré, že je autorem Čech, nebo vlastně dva. Mně vždycky přišlo divné, když jsem v divadle, které jsem šéfoval, hrál hlavní roli, nebo když jsem napsal hru a ještě v ní měl hrát... To pak vypadá, že jsem psychopat.“

V Aréně jste režíroval náročný text Budovatelů říše, v komerčním Divadle Palace se s velkým úspěchem hraje vaše komedie s názvem P.R.S.A. Jste takto širokospektrální dobrovolně nebo to jinak pro přežití nejde?

„Divadlo je syntetické řemeslo a obsahuje schopnost věnovat se různým žánrům. Dneska je pojem žánr skoro brán jako nadávka, jako něco starého, ale já myslím, že je to důležitá věc. A nemám rád, když divadelní kritika a priori předpokládá, že když na nějaký žánr chodí diváci, tak je to něco pokleslého. Udělat dobře komerční komedii je možná těžší, než udělat Budovatele říše, protože ti nemají přesně dané parametry, do kterých se musí vejít. Kritikům komediálního žánru bych položil na stůl prázdný sešit a tužku a řekl bych: Piš, za tři měsíce to má mít premiéru a ať se to hraje minimálně šest let a je to vyprodané po celé ČR. Není to snadné... Každé divadlo hledá dobrou a navštěvovanou komedii a které ji má, drží si ji.“

Jaké texty jsou vám vlastně nejbližší?

„Líbí se mi texty, kde postavy říkají něco jiného, než si myslí, kde za replikami cítím úmysly, které nejsou hned zjevné a odkrývají se postupně, čímž vzniká napětí mezi tím, co postava říká a o co jí ve skutečnosti jde. Já totiž nechci vytvářet postavy mluvící, ale postavy myslící. Replika je v objemu hry velice titěrná záležitost, protože 95% lidské komunikace tvoří to, jak se tváříme, jak se chováme, jak se navzájem vnímáme nebo taky ne. U takových her pak lze stavět postavy a celou inscenaci po myšlenkách, po atomech. Divák to sice všechno nepřečte, ale ten vnitřní život a čas tomu všemu dodávají další, tušený rozměr. Baví mě, když je divadlo rychlejší než divák.“

Hra Obraz Yasminy Rezy je něco mezi – jde o komedii, ale velice chytře napsanou. Proto dobyla celý svět?

„Obraz je čistě herecká záležitost plná tajemství, přesně o tom, o čem jsem mluvil výše. O čtrnáct let nevyslovených věcech, kde obraz je jen spouštěč k jejich vyslovení. Je to autorkou fantasticky napsáno. Pochopila matematiku mužských vztahů, ale nevysmívá se. Proto je to nejen vtipné, ale i dojemné a poetické, taková citlivá groteska. Úplně mě až děsí, jak do toho našeho světa ta ženská vidí.“

Obraz je často obsazován staršími herci, bardy, přičemž je ale napsán pro čtyřicátníky...

„Je to tak, postavy v ní totiž řeší kariéry, vztahy, děti, záleží jim na budoucnosti. A především si ti tři musí vyřešit věci mezi sebou, aby mohli pokračovat dál. Staří chlapi už jsou někde jinde a nad podobnými spory by jen mávli rukou. Takže pokud se to roubuje na starší herce, ubírá se tomu dravost, ale i jistá hysterie, protože těm třem postavám ještě stále chybí moudrost a odstup.“

Co se jeví jako úskalí téhle hry, co je nějaké to její „ale“?

„Úskalí by mohlo být v tom, že se spokojíme s něčím tzv. na půl cesty, protože to bude ´stačit´. Zvolili jsme si, řekl bych, náročný a ambiciózní způsob inscenace, třeba scénografie je koncipována tak, že herci nemají žádné opěrné a pomocné body, na jevišti jsou pouze figury a jejich problém. Myslím, že je to dobře, protože když teď na zkouškách nechám kluky hrát, volně, svobodně, skoro improvizovat, tak vznikají věci, které tam patří, a které se skutečně dotýkají toho, o čem nám jde. Chovají se přesně v rámci logiky postav.“

Jak obtížné je mít na jevišti jen tři herce, na které je tedy „hodně dobře vidět“, vedle postavami zaplněného jeviště?

„Když děláte Shakespeara, tak ho děláte ´jako celou hru´. Když si z něj vytáhnete jeden monolog, tak na něm můžete dělat třeba půl roku, protože tam toho člověk najde strašně moc. A Obraz je přesně ten moment, jako kdyby někdo z divadelního světa vytáhl tři lidi a zabýval se každou jejich větou, jejich mikrosvětlem. Funguje to jako fraktál: když se na něj člověk podívá zblízka, tak odhalí strašně velký svět. A v něm si najdete nějaký jeden atom, jdete k němu blíž a on je najednou zase strašně velký. Je to hluboký, soustředěný a zatím nekonečný ponor.“

Proč by si lidé neměli nechat ujít Obraz právě v Aréně?

„Protože se nebude opakovat nikde jinde. Zdejší soubor má výjimečnou vlastnost, totiž co dostane do ruky, přetvoří si po svém, přeloží to do svého specifického hereckého jazyka, do jisté sebeironie a vlastní, divadelní pravdy. A možná je to labutí píseň Alberta Čuby v tomhle divadle, přičemž ta jeho komediální figura je stavěna jako protiúkol v podobě psychologického charakteru. Vlastně všichni tři pánové snad ukáží polohy, které u nich diváci ještě úplně neznají.“

Chci si ještě Arénu užít
Rozhovor s Albertem Čubou

Alberte, odcházíš z divadla?

„Ano, jsme předběžně domluveni, že tohle je má poslední sezona.“

A kdo bude hrát všechny sexy playboye, jak tě s chutí označují kritici?

„Pěť a Panzenberger, kdo jiný.“

Proč tě napadlo začít budovat své divadlo? Neuspokojuje tě snad práce v dvojnásobném Divadle roku?

„Ne, tak to určitě není. Ale já jsem v Aréně dvanáctou sezónou. A říká se, že herec by měl nastoupit po škole do divadla, vyhrát se a pak jít někam dál. Kam ale můžu jít dál, když rodinu nikam stěhovat nechci, osobní ambice před ni nestavím. Měl jsem třeba nabídku do Prahy, Juraj Deák mi nabízel hostování s vyhlídkou na angažmá v Divadle na Vinohradech. Nechci ale vykořeňovat děti z jejich prostředí, brát jim kamarády, manželku nutit ke stěhování. A odejít do Prahy sám a být taťkou a manželem na dálku, je hloupost. Kam se tedy ve své profesi posunout dál a přitom zůstat? Pak jediné změna v rámci Ostravy, odchod do jiného souboru, práce s jinými lidmi. Jenže tohle nelze příliš ovlivnit, zbývá jen čekání, zda nabídka přijde. A já čekat nechci, navíc mám k podnikání díky rodičům blízko, léta mám audiovizuální firmu...“

Tak mít jako hobby natáčení videí a mít jako hobby vlastní divadlo, to je trochu rozdíl...

„To jo. Taky to byl dlouhodobý proces, ne okamžitý popud. Někdy v minulosti jsem četl rozhovor s Jakubem Špalkem. A tehdy se ho ptali, kdyby dnes zakládal divadlo, se všemi těmi zkušenostmi, které má, kde by to bylo. A on řekl, že v Ostravě, že tady je to jediná možnost, kde to má smysl. A nebyl jediný, od koho jsem to slyšel. Pak přicházely další věci, třeba Tři tygři, se kterými vystupujeme v Heligonce, kde si člověk vyzkoušel vlastní produkci. Navíc po těch letech u profese člověk začne trochu vidět do toho, jak divadla fungují po organizační stránce, tedy pokud ho do toho vidět chce a zajímá se o to. A když jsem hledal seberealizaci, která by nebyla jen v herectví, tak jsem pochopil, že právě provozování vlastního divadla mi umožní zkříženě využít své zkušenosti, schopnosti i možnosti. Pak jsem se začal pomalu zajímat o to, kde se v Ostravě provozovaly nějaké veřejné produkce, divadla či kabarety, kde jsou v hospodách sály, kde byla bývalá kina apod. Tak jsem třeba zjistil, že v budově OKD naproti Nové radnici je velikánský sál.“

Vidíš, mohl jsi být v centru...

„Nemohl, protože jsem k tomu přistupoval analyticky a řešil jsem dnes bohužel důležitou věc, tedy parkování.“

A jak jsi analyticky došel k bývalému kinu Mír?

„Já bydlím za Frýdkem-Místkem a jednou jsem jel po Místecké, která se opravovala, bylo tam zúžení a nekonečné kolony. Vytočil jsem se, odbočil z ní a dostal se někam do Vítkovic. Jedu a najednou vidím velký barák a na něm nápis 'na prodej' a v tu chvíli všechno do sebe zapadlo. Zastavil jsem, vylezl ven, zeptal se nějaké paní, co to je za budovu. A dozvěděl se, že to kdysi bylo kino. Doma jsem se podíval do mapy, viděl velké parkovací plochy, to, že je to u dálnice a bylo hotovo.“

Tvá žena je lékařka, tedy předpokládám, že člověk s nohama pevně na zemi. Co ta ti na to vše řekla?

„Moje Evička je strašně tolerantní, za co jí musím poděkovat. Velmi mě podporuje.“

Alberte, a řekl jsi jí skutečně všechny informace?

„Řekl. Samozřejmě, že na počátku se jí to moc nezdálo, ale tak, jak jsem přesvědčil řadu jiných lidí, tak jsem přesvědčil i ji. Navíc, ona mi rozumí, protože je sama z umělecké rodiny. Ale rizika si oba uvědomujeme, a pokud by to nevyšlo, tak o nějaký milion přijdeme...“

Při debatě v rámci Ostravaru si tě přítomní kritici svými otázkami docela vychutnali. Já jsem dokonce v publiku kolem zaznamenala posměch, co že jsi to za naivu. Nezviklávají tě tyto reakce?

„Musím říci, že ne a paradoxně, čím více času uběhlo, tím jsem klidnější a tím víc do toho chci jít. Také se začínají ozývat další subjekty, které by chtěli pomoci nebo tam provozovat své akce. Už teď mám tedy jakousi jistotu, že ten prostor programově zaplním. A také je třeba si uvědomit, že já nezakládám stálý soubor, ale divadlo jako prostor, jako produkční dům. Produkce představení je jen jedna z činností. Kdyby se cokoliv nepovedlo, tak z toho pořád může být stagiona. Navíc cítím podporu obvodu Vítkovice, který je rád, že v bývalé znevýhodněné lokalitě něco nového, navíc kulturního, vzniká.“

Přemýšlel jsi nad tím, co bude třeba za deset let? Pamětní deska na budově Divadla Mír, náměstí Alberta Čuby...

„Že mě to podnikání zabije? (smích) Přemýšlel, a divadlo, to je úplný začátek. Začátek velké věci, která tady vznikne. Ostrava musí jít nahoru a s ní i kulturní život. Ostrava by měla začít kulturu vyvážet, ne jen ji kupovat jako teď, věci by měly vznikat tady, s místními umělci. Také by se mělo v Ostravě začít pořádně točit, je nutno dostat sem filmové a televizní produkce, aby zde investovali své peníze. Mým snem je přesvědčit nějakou televizi, aby tady vytvořili tzv. kvalitní seriálovou produkci, aby to vznikalo opravdu zde a i celé zázemí bylo z Ostravy.“

Co říkají na tvůj projekt kolegové z divadla?

„Kolegové z divadel zaujali tzv. vyčkávací pozici. Lidi mimo divadlo hned hledají nějaké blechy, ptají se a mají pochybnosti, že to přece nemůže fungovat apod., zatímco kolegové se ptají, jak to probíhá, co bude a v soudech jsou zdrženliví. V Praze je vrstva lidí, kteří mají jméno z minulých dob a vydělali v minulosti kapitál, který posléze investovali třeba do muzikálových scén. Tady takoví lidé nejsou a je třeba proto velmi těžké přesvědčit banku o úvěru.“

Mluvíš z vlastní zkušenosti? Ty už jsi přece úvěr dostal, ne?

„Ten soukromý ano, ale o tom podnikatelském se zatím stále jedná. Pro banky je divadelní byznys záhadou, nemají ho s čím srovnat, nemají ho v tabulkách, a tudíž jsem pro ně potenciálně nebezpečný. Mnohokrát jsem v bankách slyšel – ‘ale divadla přece krachují’, protože oni netuší, do jaké míry jsou divadla subvencovaná, jak funguje třeba grantový systém, nechápou řadu rozdílů mezi jednotlivými divadly. Většinou mě tedy z bank vyhodili hned, jen v několika málo případech obšírného výkladu, po hodinách vysvětlování jsem se setkal alespoň s náznakem zájmu.“

Kromě jiného chceš v Míru vybudovat Ústav pro studium herecké interpretace – to je co?

„Chci prostě studovat hereckou interpretaci. Čím déle jsem u divadla, tím více mám dojem, že interpretace role či hry hercem je omezena. Že je to vždy spíše interpretace režiséra či dramaturga a vklad herce se nerozvíjí. Konkrétně to bude vypadat tak, že se vybere text, herci i režisér se s ním seznámí, ale funkce režiséra bude velmi upozaděna, bude spíše jen jakýmsi průvodcem a veškerý důraz bude kladen na herce a jeho interpretaci. Herec něco zkusí, režisér mu odpoví, zda chápe, oč šlo, ale nebude dál analyzovat, co má dělat jinak, herec si na to bude muset přijít sám. Taková herecká laboratoř, kde budou třeba i herci režírovat. Na tohle bych rád žádal o granty, tohle nebudou komerční věci.“

Když si takhle v klidu zkoušíš v Aréně a pomyslíš si na horu práce, která tě čeká v Míru – neříkáš si – mám to zapotřebí?

„Jo, to si říkám, ale jsem pořád ještě mladý a nemůžu někde jen ležet a čumět do blba. Naložil jsem si, je toho moc, ale věřím, že je to jen období. Tím, že třeba *Obraz* je jedna z posledních rolí v Aréně, tak se jí věnuji víc, než jindy. Protože vím, že některým rolím v minulosti jsem nedal to, co potřebovaly a teď to chci trochu napravit. Přestal jsem dokonce hrát i počítačové hry, ty mi zabíraly spoustu času, nechtu tolik, jako jindy a veškerý volný čas, když děti už spí, věnuju práci na roli v *Obrazu* a *Míru*.“

Obraz pojednává o vztazích mezi třemi kamarády, ale také se tak trochu dotýká umění, jeho kvality, jeho ceny, snobismu, který je mnohdy s uměním spjat. Jak ty vnímáš umění a komerci – i vzhledem k tomu, co chceš v Míru uvádět?

„Vycházím z etymologie slova, že umění znamená 'umět'. Třeba modernímu výtvarnému umění nerozumím, mnohdy vůbec nechápu, na co koukám. Když jsme kdysi byli s gymnáziem v Londýně, náhodou jsem zabloudil do jedné prodejní galerie. Vystaveny byly samé moderní malby, čáry a cákance, jen poslední obraz byl klasický antický výjev. Přišla ke mně paní z té galerie, byla to taková starší dáma, a když jí došlo, že jsem z 'East Europe', jednoduchou angličtinou mi vysvětlila, že všechny ty obrazy namaloval jistý mladý malíř. A že tam chodí nakupovat lidé, kteří se o umění zajímají, ale občas tam přijde někdo, kdo tomu tolik nerozumí a chce vědět, zda ten malíř umí doopravdy malovat. A proto každý, kdo tam chce vystavovat, musí dodat jeden 'normální' obraz. Pak je hned pohled na moderní umění trochu jiný. Protože já nevím, zda někdo nemaluje ty šmouhy a cákance jen proto, že to jinak neumí. A v divadle to pro mě byl případ třeba *Honzy Mikuláška* – většinou má ve svých inscenacích stylizované herectví, nalíčené tváře, dominující výtvarnou složku a pak udělal u *Bezručů Noc bláznů* a byla to 'normální' inscenace – vybudované situace, psychologické herectví. A tedy jsem pochopil, že on z nějakého svého vnitřního pnutí dělá ty stylizované, šílené věci a začalo mi to dávat smysl. Ale u jiných režisérů jsem tohle třeba nezažil. Totéž se týká repertoáru - když je bulvární komedie dobře udělaná, tak mě nemusí urazit. Na druhou stranu, lidi jsou schopni strávit i náročný kus, na který by jinak nešli, pokud v něm hraje známá tvář. Jak říkal Ivan Rajmont - divadlo je přeci skvělé v tom, že může být různé.“

Oč v Obrazu vlastně jde?

„Jsme tři kamarádi, přičemž moje postava si za velké peníze koupí obraz, na kterém není vůbec nic. Tento obraz bere jako vstupenku do vyšší společnosti a považuje se za velkého znalce moderního umění. Pozve si kamaráda, který se mu za ten obraz vysměje, což jej bytostně urazí a tato situace odstartuje vyjasňování si vztahů mezi nimi tak nějak obecně. A po tom třetím kamarádovi se to nakonec všechno sveze.“

Jaký je to pocit, že možná zkoušíš jednu z posledních inscenací v Aréně? A navíc při takhle intenzivní práci, jako je teď, když jste na jevišti jen tři?

„Vím, že se čas krátí, že něco končí a připadá mě nostalgie. Na zkouškách jsem pořád, protože jsme v *Obrazu* právě jen tři a navíc téměř v každé inscenaci, která je na repertoáru, hraju. Jsem teď v Aréně hodně, snažím se intenzivně pracovat, zkrátka ještě si to užít.“